

Helle Thorning-Schmidts tale ved Socialdemokraternes partikongres

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Statsminister

Dato

5. november 2011

Sted

Aarhus

Kære kongres. Kære venner.

Socialdemokraterne er tilbage. Efter 10 år med VKO-flertal. Efter 10 år hvor opsving og fælles velstand blev soldet op. Og efter 10 år hvor Pia Kjærsgaard bestemte, hvad der var dansk, og hvad der var forkert, har Danmark har fået en ny socialdemokratisk ledet regering. Og med den nye regering har Danmark fået en ny retning.

En retning hvor fællesskab og frihed går hånd i hånd. Hvor mennesker er lige meget værd, uanset hvor de kommer fra. Hvor ansvaret for økonomien atter er i højsædet. Og hvor ingen lades tilbage, bare fordi de ikke nåede med i første omgang.

Danmark har fået en regering, som vil slås for, at børn ikke vokser op i fattigdom. Og derfor som en af vores første handlinger afskaffer fattigdomsydelserne. Danmark har fået en regering, som klart og tydeligt siger, at vi ikke vil sende børn i fængsel, og derfor hæver den kriminelle lavalder.

Vi har fået en regering, som tror på forebyggelse og den frie og lige adgang til sundhed. Som tror på, at unge kvinder skal kunne blive vaccineret mod livmoderhalskræft uanset pengepungens størrelse. Og som derfor gør vaccinationen gratis.

Kort sagt. Danmark har fået en regering, som vil gøre en forskel. Vi har fået en regering, som bygger på klare værdier som frihed for den enkelte, fællesskab, lige muligheder for alle, respekt og tolerance. En regering som handler. Og kære venner: Vi er først lige begyndt. Der er så meget, vi skal udrette.

Tænk på hvad vi nu kan gøre for de unge som mangler et arbejde eller som mangler en praktikplads. Tænk på hvad vi nu kan gøre for de børn, som er så afhængige af, at vi investerer i dem.

I deres uddannelser og i deres barndom. Tænk på hvad vi nu kan udrette for de af vores medborgere, der har så ondt i sindet, at det trækker dem tilbage i sengen om morgen og ikke op og ud af døren. Tænk på hvad vi kan gøre for at ruste Danmark til at møde en verden i forandring. Med oprejst pande og en udstrakt hånd. Og ikke med grænsebomme og fordomme.

Det er nu, vi skal vise, at Socialdemokraterne er den strøm i det danske samfund, som virker for at fremme fællesskabet og skabe muligheder for alle.

Vi er nået frem. Frem til den bjergtinde hvor drømme kan blive til virkelighed, og hvor politiske ideer kan veksles til lovforslag. Og alle ved, at det ikke har været uden tilbageslag og modgang. Vi har alle undervejs haft dage, hvor solen gik alt for tidligt ned. Vi har følt, at døgnnet havde for få timer. Og vi har alle mærket suget i maven, når det ikke gik vores vej.

Men vi gjorde det. Vi nåede frem. Og vi gjorde det sammen.

Overalt i landet var I på gader og i opgange. I debatter og medier. Med stærke argumenter og stor entusiasme. Med musik og altid med det gode humør. Aldrig er der blevet delt så mange roser ud i en valgkamp. Aldrig har vores DSU'ere kravlet så højt op i masterne for at hænge plakater op. Aldrig har vores organisation været oppe i højere gear.

Og I skal vide; hver og en der har været med. Unge som gamle. Fra den, der bagte småkager med A'er på, den der satte plakater op og tog dem ned, den der fik kandidatens hjemmeside op at stå, den der pustede hoppeborgen op. Dem der bankede på døre. I skal hver især vide, at jeres indsats gør en forskel. Jeres indsats gør en forskel for den enkelte kandidat, og det gør en forskel for mig. Uanset hvor vi kom hen. Om det var sent eller tidligt. I var der. og det betyder alt at mærke jeres opbakning og energi.

Kære socialdemokrater, kære DSUere. Tak for jeres indsats. Tak for jeres tillid.

Men ikke bare i partiet har opbakningen og energien været uden sidestykke.

Overalt i landet har vi engageret mennesker, som ikke før har været med i valgkampe. Frivillige er mødt op for at tage telefoner og støtte. Der har været frivillige på Facebook. Og vi har formået at gøre dem til en stærk del af valgkampen.

Også på landets arbejdspladser er der talt politik. Tillidsrepræsentanter har sat sig for bordenden og sagt, at nu var tiden kommet til, at lønmodtagerne også blev hørt. Overalt i landet har vi kæmpet side om side med vores faglige venner. Også dem skylder vi tak.

Og derfor har Danmark i dag en ny regering.

For tag ikke fejl. Havde vi undladt at tage ansvaret for at skabe nye aliancer for at skabe et nyt flertal, så var det ikke kommet. Havde vi ikke præsenteret et klart alternativ, var VKO fortsat. Vi havde fået mere af det samme. Vi havde fået mere damp på den motor, der ønsker at øge uligheden i Danmark. Revnerne i fællesskabets fundament var blevet til dybe sprækker. Men vi havde viljen til at vende udviklingen. Vi havde kraften til at sætte vores fælles mål højere end hensynet til os selv, og derfor har vi i dag fået et nyt flertal. Og det er et flertal for hele Danmark.

For kun ved at stå sammen, kan vi navigere gennem det økonomiske stormvejr, vi befinder os i. Kun ved at trække på det bedste i hver enkelt af os, ung som gammel, mand som kvinde, rig som fattig, kan vi sikre, at det Danmark vi overdrager til kommende generationer er et land i fremdrift og et foregangsland.

Derfor hedder regeringsgrundlaget mellem Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF; Et Danmark, der står sammen. Det er det mest gennemarbejdede og omfattende regeringsgrundlag, der er fremlagt i Danmark. Det er lidt langt. Men det er hver en linje værd. Og der er en sætning, som gennemsyrrer hele teksten. Nemlig den første, der består af fem ord: Danmark er et fantastisk land. Et land med fri og lige adgang til sundhed. Gratis uddannelse til vores børn. Tryghed for vores ældre. Vi er et land for de mange og ikke blot for de få.

Jeg vil gerne sige tak til Villy Søvndal og Margrethe Vestager for et tillidsfuldt og konstruktivt samarbejde. For en tæt og direkte samarbejdsform. Hvis jeg nogensinde igen skulle bruge 14 dage på 25. etage i et isoleret tårn på Amager med to mennesker - så skulle det være jer. For I kan grine. Og I kan slå for det, I

tror på. I kan skelne mellem ret og uret. I har begge min dybeste respekt. Vigtigst af alt så tror I som jeg og Socialdemokraterne på Danmark og danskerne.

I tror på, at det nytter at gå forrest. I tror på, at vi lever i et helt særligt land, som vi skal være stolte af. Og som jeg, er I, efter 10 år med blokpolitik, rastløse efter forandring og stålsatte på, at der bliver skabt et nyt samarbejde for Danmark. Som statsminister står jeg i spidsen for den opgave. Sådan er det. Men det giver mig styrke, at jeg ved, I er en del af regeringen. For regeringsholdet er et sammenhold.

Og derfor er regeringsgrundlaget også et fælles grundlag for de tre partiers virke. Det er et grundlag for en hel valgperiode og ikke for 100 dage. Den regering vi har dannet har et stærkt parlamentarisk grundlag i Enhedslisten. Enhedslisten fik et historisk godt valg. Jeg glæder mig til samarbejdet, som jeg er sikker på vil blive både ansvarligt, respektfuldt og langvarigt. Der har været en livlig debat om, hvorfor ikke alle elementer af S-SFs politik er blevet gennemført. Og det er; om man så må sige: Fair nok.

Men jeg har til tider været helt forvirret over om debatten skyldes, at Venstre, de Konservative og lederskribenterne på visse morgenaviser er sure over, at S-SF ikke fik absolut flertal. At de inderst inde håbede på, at Danmark fik en regering, der var lige så rød som den rødeste af mine håndtasker. Eller om de bare er sure over, at der er kommet en ny regering, selv om de anbefalede mere af det samme. Jeg skal ikke kunne sige det.

Først bliver vi kritiseret for den politik, vi vil gennemføre. Så bliver vi kritiseret for ikke at gennemføre den til punkt og prikke. Nej, det er lidt svært at tage forargelsen hos de borgerlige helt alvorligt. Men jeg vil derimod gerne sige meget direkte til alle de mange mennesker, som stemte på Socialdemokraterne: S-SF har ikke kunne få alle ønsker opfyldt, fordi vi ikke opnåede et flertal i Folketinget. Men vælgerne ønskede det sådan. Vælgerne sammensatte et Folketing med en S-R-SF mindretalsregering.

Det betyder, at vi skal finde et flertal. Hver dag. Hver gang. Er det en styrke eller en svaghed? Jo, det havde været lettere med 90 mandater. Men var det ikke præcis den gamle regerings tvangsægteskab med Dansk Folkeparti, der førte til, at styrke blev til magtbrynde? Og var det ikke den gamle regerings overbevisning om, at den altid havde ret, der fik den til at bruge gamle løsninger på nye

problemer?

Svaret til begge spørgsmål er entydigt ja.

Derfor er jeg også overbevist om, at Danmark efter 10 år med blokpolitik er bedst tjent med en regering, som ønsker at skabe brede aftaler. Som ydmygt afsøger mulighederne for at skabe holdbare løsninger. Som tror på, at fremtiden ligger i det rigtige kompromis, som forpligter de modsatrettede interesser i at stræbe efter fælles mål. Ikke kun på Christiansborg. Men også udenfor Christiansborg. Derfor vil man frem til jul se alle regeringens ministre have gammeldags modtagelse af borgerne rundt om i landet. Man vil se regeringens ministre tale med præcis dem, som er mest i tvivl om vores motiver.

Det er en regering, som er overbevist om, at man skal lytte til de mange frivillige organisationer. Man kan godt være ekspert og ildsjæl samtidigt. Den kolde skulder til de såkaldte smagsdommere blev til en frygt for at andre med indsigt kan have ret. Det er en regering, som anerkender fagbevægelsens enorme betydning for at sikre almindelige lønmodtagere ordentlige vilkår, og som altid står vagt om solidariteten mellem mennesker. Vi tror på, at arbejdsgivere og lønmodtagere har et helt særligt bidrag til det danske samfund. Et bidrag som rækker længere end den politiske logik på Christiansborg. Det er en regering, som vil styrke og ikke svække de bånd, der til sammen udgør den danske model. Og som derfor til foråret vil indkalde til de mest afgørende trepartsforhandlinger i 25 år.

Det siger sig selv. Vi kan ikke gøre det hele alene.

Og ved I hvad; det er ikke første gang, at Socialdemokraterne har vist, at det hus man bygger sammen med andre, er stærkere, end det man bygger alene.

Når man stadig taler om Kanslergadeforliget så skyldes det præcis, at Stauning evnede at skabe en politisk kontrakt, som forenede land og by, arbejdere og arbejdsgivere. Når man stadig taler om de store arbejdsmarkedsreformer i 1990'erne, så skyldes det, at de blev gennemført henover midten i dansk politik.

Hvis I synes, vi har slugt kameler, så vær helt rolige. Det kræver god appetit at være socialdemokrat. Vi kommer til at træffe beslutninger, som kan måle sig med de sværeste i vores fælles historie. Men husk nu på. Vi gør det, fordi vi tror

på, at selv et lille skridt i den rigtige retning, er bedre end at sidde med armene over kors. Vi gør det, fordi nålen i vores indre kompas altid peger mod at søge indflydelse i stedet for at overlade ansvaret til andre. De udfordringer, vi står foran i fællesskab, er ligeså krævende, som de er store.

Det uddannelsesforspring, som Danmark tidligere har haft, er blevet mindre. I verden omkring os satser mange lande massivt på uddannelse. Heldigvis kan vi se tegn på, at det begynder at gå den rigtige vej i folkeskolen. I den forgange uge fik vi at vide, at danske skoleelever i år får bedre resultater i de nationale test i især læsning og matematik. Det er en rigtigt god nyhed. Og selv om vi har haft regeringsansvaret i over en måned, ville det nok blive opdaget, hvis vi tog æren for resultatet. Trods alt.

Nej, æres skal dem, som æres bør. Lærerne, som har givet den ekstra skalle. Forældrene, som for alvor har forstået, at deres børns skolegang er vigtig på en anden måde end for 10 og 20 år siden. Men også forligskredsen bag folkeskolen og med den, den forrige regering, som har lod og del i de opmuntrende tal.

Jeg vil ikke stå i spidsen for en regering, som går i så lave sko, at vi ikke anerkender de resultater vores politiske modstandere har opnået. Det er godt, hvis resultaterne holder. Og det er godt, hvis fremgangen kan skabe en ny politisk atmosfære, hvor folkeskolens fremtid ikke længere skal være politisk kasterbold, men et nationalt anliggende.

På samme måde som vores økonomi er et nationalt anliggende. De seneste 10 år har Danmark mistet konkurrenceevne. Det betyder færre job og mindre velstand. Under krisen mistede Danmark titusindvis af arbejdspladser. Mange af de job kommer aldrig igen. Og det har ramt særligt hårdt i de dele af Danmark, hvor man har regulær produktionsvirksomhed.

Vi betaler i dag prisen for det simple faktum, at man gav skattelettelser, der ikke var råd til. Jeg tror, at finansministeren ville havde været glad for hver eneste krone ekstra, der kunne dække det historiske underskud på de offentlige finanser.

I maj fik vi at vide, at underskuddet ville blive 80 milliarder kroner. Så steg det til 85 milliarder. Og i torsdags viser den seneste beregning, at underskuddet nu vurderes til at nå 95 milliarder kroner næste år. Penge der jo skal betales. Det var

dyrt, at den forrige regering nølede. At den tøvede med at skabe job og sikre konkurrenceevnen. Danmark er blevet forsømt.

Det var altså ikke helt rigtigt, da vi konkret fik at vide, at regningen var betalt, kontant og med to streger under. Det eneste, som der er to streger under, er indtrykket af en VK-regering, der synes lettet over, at den kom ud af kontorerne. Kassen er tom.

Lad mig komme med et eksempel. I 2009 indgik en bred kreds af partier i Folketinget et stort forlig om investeringer i grøn infrastruktur. Der skulle bygges broer, veje og jernbaner. Danmark skulle moderniseres. Og naturligvis var Socialdemokraterne med. For vi tror jo også på, at den korteste afstand mellem to mennesker enten er en bro eller en motorvej. Hvor mange penge er så tilbage i den såkaldte Infrastrukturfond? Svaret er 200.000 kroner. Hverken millioner eller milliarder. Men 200.000 kroner.

På en god dag og til en spotpris giver det en firsporsmotorvej på 2-3 meter. Vel og mærke i fladt terræn.

Jeg klager ikke. Men det siger blot lidt om den opgave, vi har taget på os. Kassen er tom.

Danmark og dansk økonomi befinder sig i et krydspres mellem international usikkerhed og indenlandske vækst og balanceproblemer. Den globale økonomi har sjældent været mere turbulent. Ikke mindst i Europa synes krisen at bide sig fast. Jeg hører til dem, der mener, at EU de seneste uger har vist, at når det gælder, så kan man. Og jeg hører også til dem, der mener, at det kun er ret og rimeligt, at bankerne betaler deres del af regningen.

Men usikkerheden er blevet en fast følgesvend i europæisk økonomi og politik. Vi skal være forberedt på, at væksten får svære vilkår. Vi skal være forberedt på, at vores virksomheder må slås ekstra hårdt for deres ordre. Og derfor skal virksomhederne vide, at Socialdemokraterne er dybt optagede af at sikre de bedst mulige rammevilkår for dem. Ikke på en måde med flere hovedløse skattelettelser som man gjorde i Irland – det virkede vist heller ikke i længden.

Men ved et nyt partnerskab. Et partnerskab, der belønner virksomheder som sparer på energien. Hvor vi investerer i forskning og styrker samspillet mellem offentligt og privat. Krisen har vist, at den rå liberalisme endegyldigt er død som styreform for et moderne samfund, hvor velfærd og velstand ikke er

modsætninger.

Målet er klart: danske virksomheder skal også om 5 år og 10 år skabe danske arbejdspladser i Danmark. Derfor er regeringens helt nødvendige kick-start også målrettet mod at skabe arbejdspladser i den private sektor. Den er målrettet mod at få gang i byggeriet. At få gang i hele Danmark.

Det økonomiske tilbageslag betyder også, at vi skal blive endnu bedre til at holde hus for vores fælles penge. Underskuddet skal ned. Gælden skal betales. For vores børns skyld. Men også for vores egen skyld. Vi har altid vidst, hvem der bliver ramt, hvis ikke der er styr på dansk økonomi. Nemlig dem, der har allermost brug for en hjælpende hånd. Dem, som har brug for den tryghed, det giver at vide, at man aldrig er alene.

Skubber vi regningen foran os, bliver det umuligt at sikre en god og gratis uddannelse til alle børn. Det bliver sværere at sikre behandling og pleje til alle med behov. Og vi vil bevæge os mod en tid, hvor alderdom igen bliver til fattigdom. Det må ikke ske. Og med den nye regering, vil det ikke ske. For en ansvarlig økonomisk politik er hjerteblod for Socialdemokraterne.

Og derfor har regeringen fremlagt økonomiske mål frem mod 2020, som er mere ambitiøse og ansvarlige end de mål den forrige regering satte for sig selv. Danmark skal forbedre sin konkurrenceevne, så vi igen bliver en af de mest dynamiske økonomier i verden. Det skal vi gøre ved at sikre, at lønninger ikke bliver en hæmsko. Ved at øge produktiviteten og igen for alvor investere i forskning og uddannelse. Og med det finanslovsforslag vi har fremlagt, har vi afsat ca. 1 mia. kr. ekstra til at betale for, at flere unge kan få en uddannelse. De unge skal mødes med et signal om, at vi er parat til at investere i dem. På samme måde siger vi til virksomhederne og deres ansatte: brug den nyeste teknologi. Til glæde for almindelige lønmodtagere og virksomhederne. Til gavn for moderniseringen af økonomien. Og derfor vil regeringen afskaffe multimedieskatten.

Der er et mål, som vil fylde mere end andre. Og det er vores ambition om, at arbejdsudbuddet frem mod 2020 øges med 135.000 personer. Og vi vil aldrig glemme, hvad der gemmer sig bag de tal. Der gemmer sig mennesker. Mennesker, som skal have chancen for at få at arbejde. Mennesker, som skal have muligheden for at gøre det, som virker naturligt for de fleste, men som

desværre fortsat er en drøm for mange: at kunne forsøge sig selv.

Og her står vi ved en af de store forskelle i dansk politik. De borgerlige tror på, at job følger i uanede mængder, som flod følger ebbe, hvis bare man pisiker folk ud på arbejdsmarkedet. Det tror vi ikke på. Vi ved, det ikke er sådan, den moderne verden hænger sammen. Historien har lært os, at vi i fællesskab har en pligt til at sikre væksten i samfundet. At vi i fællesskab har en pligt til at sikre nye job.

Så når regeringen har et mål om at øge arbejdsudbuddet, så er det samtidigt et mål om, at der i Danmark bliver skabt titusindevis af nye job for helt almindelige lønmodtagere.

Se, sådan tænker et rigtigt arbejderparti.

Derfor er vi også så bekymrede over, at vi i Danmark fortsat har over trekvart million mennesker i den arbejdsdygtige alder, som ikke er med på arbejdsholdet. Trods en højkonjunktur. Trods det åbenlyse problem. Og trods megen fin tale evnede vores forgængere ikke at skubbe det tal nedad. Men det vil vi.

Vi vil have et Danmark, hvor der bliver mere plads på arbejdsmarkedet. Hvor vi forstår, at selv om der løbes hurtigere på fabriksgulvet, så vinder alle ved, at der også er et job til dem, der ikke kan yde 100 procent. Ingen skal sige til mig, at der er 750.000 danskere, som frivilligt har valgt ikke at være en del af arbejdslivet. Ingen skal sige til mig, at vi bliver et rigere samfund af, at lade folk stå udenfor. Og ingen skal sige til mig, at vi ikke kan gøre det bedre.

Derfor vil vi som en start stå i spidsen for reformer af aktivering, af kontanthjælp, fleksjob, førtidspension og forebyggelse. Vi vil have et Danmark, hvor det sociale sikkerhedsnet er så tæt, at ingen falder igennem. Men samtidigt er så stramt, at ingen bliver hængende unødigt længe. Der må og skal være plads til alle om samfundets bord.

På samme vis er vi ambitiøse, når det handler om at holde de offentlige budgetter. Det kan godt være, der blev talt meget om styring og strambuks i VKOs velmagtsdage. Men kun to gange på 9 år magtede de at holde deres egne planer for de offentlige udgifter. Det var sikkert det letteste. Den luksus har vi ikke. Og den luksus ønsker vi ikke.

Derfor har regeringen indført et forsigtighedsprincip. Vi bruger ikke penge på nye opgaver, før vi har truffet beslutninger om konkrete initiativer, der sikrer, at bundlinien stemmer. Og vi rydder op i gamle ordninger og mystiske bevillinger. Vi vil passe på borgernes skatte kroner så nidkært, som man overhovedet kan. Derfor vil styringen af de kommunale og regionale budgetter også blive mere konsekvent. Aftaler skal overholdes. Men det vil ske i en ny dialog.

Den offentlige sektor er drevet af mennesker med tålmodighed, med flid, med professionalisme og en faglig stolthed, som kun kan imponere. Politibetjente, der investerer engagement og risiko i dagens arbejde, fordi det giver mening at holde unge ude af kriminalitet. Pædagoger, som evner at give tryghed og opmærksomhed til den ene uartige knægt efter den anden. Sygeplejersker og læger, som sætter patienten før alt andet. SoSu- hjælpere, der slider med rengøring og indkøb, men som ved, at det smil og venlighed de bærer med sig fra det ene besøg til det næste, måske er det vigtigste, de kommer med.

Skolelærerne. Forskerne. De mange ansatte i kommuner og regioner. Til alle i den offentlige sektor. Til alle jer, vil jeg gerne sige tak. Tak for jeres engagement og indsats. I fortjener en hverdag, som bygger på mere tillid og mindre på kontrol.

Derfor vil den nye regering gøre op med det regeltyranni, der har hersket. Der må ikke komme unødigt bureaukrati mellem borgere og offentligt ansatte. Og når jeg siger dette, er det ikke fordi den nye regering vil kræve mindre af jer. Nej, det er fordi den nye regering vil give jer en bedre mulighed for at gøre det, I gør bedst.

Vi gik til valg på et budskab om, at vi ville hæve skatten for at sikre bedre velfærd. Det har vi holdt. Derfor bliver det usunde dyrere. Derfor skal det koste mere at forurene. Det er godt for samfundsøkonomien. Det er godt for sundheden. Og vi gik til valg på, at de bredeste skuldre også skal være med til at bære. Derfor begrænser vi mulighederne for at skatteplanlægge gennem pensionsordninger. Vi vil sikre, at multinationale selskaber også betaler skat i Danmark og ikke kun på Cayman Island. Og naturligvis skal der være en fuld beskatning af aktieafløbning. For første gang i 10 år er hele Danmark med til at betale regningen. Sådan skal det være.

Men lad mig slå en ting fast. Socialdemokraterne har ikke et ønske om at hæve

skatterne for sjov. For vi ved godt, at det kan være svært at få dagligdagen til at hænge sammen i en familie, hvis der skal være råd til børnenes konfirmation eller en efterårsferie, som består af mere end den udvidede pakke til Viasat. Og vi ved godt, at mange ældre ikke fik store pensionsordninger med sig ind i den tredje alder.

Derfor skal skatter og afgifter ikke hæves en krone mere end nødvendigt. Og endnu vigtigere: vi skal bruge pengene på at gøre netop dagligdagen bedre og mere tryk for helt almindelige mennesker, og dem som har mest behov.

Der er som bekendt tre ting, som er sikre i livet, og det er døden, skatterne og så et stigende pres på velfærdssamfundets udgifter. Derfor bliver en af de største opgaver for os socialdemokrater at modernisere velfærdssamfundet.

Jo, vi skal sikre finansieringen. Men vi skal også have modet til at spørge, om vi har indrettet alle dele af velfærdssamfundet rigtigt og retfærdigt? For husk: vi socialdemokrater skal ikke måles på, hvor meget vi har været med til at bevare. Vi skal måles på, hvor meget vi har været med til at forbedre.

Med vores forslag til finanslov har vi taget de første skridt på vores rejse mod et Danmark med en stærkere økonomi. Med nye investeringer i uddannelse og forskning. Og det er finansieret krone til krone.

Men vi skal også vide, at vi står foran en skillevej. Og som en klog mand engang sagde med et glimt i øjet. Hvis du står ved en skillevej, så skal du tage den. For det er nu, at vi har muligheden for at rykke Danmark ind i det nye grønne årti.

Efter 10 år hvor man først hånedede alle, der tænkte den kætterske tanke, at den globale opvarmning også er menneskeskabt og siden snublede i sin egen ivrighed for at vise hele verden, at man helt alene kunne lande en kæmpe klimaaftale, er virkeligheden ved at indhente os. Den globale opvarmning fortsætter. Samtidigt med, at Danmark er udfordret i det grønne kapløbs førerfelt. Der er titusindvis af arbejdspladser i moderne miljøteknologi. De arbejdspladser har Danmark brug for. Derfor har vi et klart tilbud til dansk erhvervsliv: lad os stille krav til hinanden.

Vi stiller krav til, at virksomhederne bidrager aktivt til, at Danmarks udslip af drivhusgasser i 2020 sænkes med 40 procent. Så kan I stille krav om mere og

bedre forskning i energirigtige løsninger. Gør vi det, kan vi sikre, at Danmark igen bliver et grønt foregangsland.

Klimaudfordringen er måske det bedste eksempel på, at vi lever i en tid, som ikke belønner mere af det samme. Det er en verden, som belønner visioner og viljen til forandring. Det er en verden, hvor polerne flytter sig. Hvor teknologien tager nye kvantespring. Men det er netop, når man står foran store forandringer, at vi skal passe på fællesskabet. Vi skal passe på, at der bliver plads til, at alle kan følge med.

Vi skal sikre, at uddannelsen ikke slutter, når man står med sit eksamensbevis eller svendebrev i hånden, men bliver ved til den dag, man træder ud af arbejdsmarkedet. Og vi skal møde forandringer på en måde, hvor vi sikrer, at der ikke er befolkningsgrupper som bliver udråbt til særskilte problemer.

Den 15. september fik Danmark en ny balance i udlændingepolitikken. Efter 10 år, hvor det til sidst kun var Pia Kjærsgaards fantasi, der satte grænsen for de regler, der møder udlændinge, som kommer til Danmark eller som lever her, er tiden kommet til et sporskifte.

Som vi socialdemokrater sagde, vil den nye regering bevare tilknytningskravet og 24 års-reglen. Men vi ruller VKO's pointsystem, der bygger på uddannelsessnobberi, tilbage. Til dem, som lever op til reglerne og som ønsker at være en del af det danske samfund, siger den nye regering klart og tydeligt: velkommen. Det er glædeligt, at så mange unge indvandrerkvinder får en god og solid uddannelse. Nu skal vi have de unge indvandrermand med.

Til salafisterne og andre grupper, som har en samfundsnedbrydende karakter, er budskabet fra den nye regering lige så klart: I ødelægger det for de mange unge, der ønsker at blive en del af det danske samfund. Og husk, at hvis man ønsker Sharia-zoner i Danmark, så var det måske lettere og bedre for alle parter, hvis man tog til et af de lande, som er indrettet som en stor sharia-zone.

Men vi ved også, at salafisterne er et lille mindretal, der næres af den interesse, som rabiate holdninger og udtalelser giver. Det store flertal af indvandrere i Danmark ønsker, at deres børn bliver en del af deres nye hjemland uden at glemme deres rødder. Det store flertal af indvandrerne i Danmark ønsker at finde et arbejde og forsøge sin egen familie. Den nye regering er også en regering

for jer.

Det er mit håb, at der i oppositionen med tiden opstår den selvstændige og frie tanke, at man ikke altid behøver at gøre, som Pia Kjærsgaard siger. Tænk hvis partier som Venstre, de konservative og Liberal Alliance besluttede sig for at blive en del af den nye midte i dansk udlændingepolitik? Mit gode humør og grundlæggende optimisme rækker til, at vi i løbet af denne valgperiode kan sikre en bred opbakning til den nye udlændingepolitiske linje.

Det siger jeg ikke, fordi jeg ønsker mig tilbage til en tid, hvor man troede det hjalp, hvis man undlod at tale om problemerne. Jeg siger det, fordi jeg tror, det ville gøre det lettere at finde løsninger. Løsninger på den alt for store kriminalitet hos unge indvandrere. Løsninger på, at for mange kvinder med en indvandrerbaggrund fortsat er for langt fra at kunne tage et arbejde. Løsninger på hvordan vi undgår, at socialt udsatte boligområder bliver til ghettoer og parallelsamfund.

Og jeg siger det, fordi jeg er overbevist om, at der også blandt de borgerlige partier findes kræfter, som ønsker, at vi i Danmark igen bliver et land, hvor ord som tolerance og frisind ikke udløser dummebøder i den politiske skolegård.

Den nye regering tror på den enkeltes frihed og sunde dømmekraft. Ja, faktisk gør vi det så meget, at vi også synes, at rettigheder som i dag kun deles af heteroseksuelle skal gælde for homoseksuelle.

Forleden dag så jeg til min store glæde, at Birthe Rønn Hornbech havde genfundet sine taleevner.

Og hun sagde, at den nye regering står for lighedstyranni i det danske samfund, fordi vi eksempelvis er optagede af rettigheder for homoseksuelle.

Lighedstyranni! Så har man hørt det med. Det er måske en af de store forskelle i synet på frihed mellem Socialdemokraterne og såkaldte liberalister i Venstre og andre steder. Venstre mener, at det er ligemageri at sikre lige rettigheder til borgerne. Vi tror på, at lige rettigheder er forudsætningen for frihed til den enkelte.

Kære kongres. Vi har ventet i 10 år på at vise, at vi kan gøre en forskel. I Danmark. Og at Danmark kan gøre en forskel i verden.

Derfor vil jeg også benytte denne talerstol til at sende en hilsen til vores udsendte i Afghanistan. Om få måneder har vi haft styrker udsendt i 10 år. Det har været nogle barske år. At modtage nyheden om faldne i Afghanistan får hvert eneste medlem af Folketinget til at bøje nakken i respekt og sorg. Jeres indsats har været enestående, og I har for resten af verden og for os herhjemme vist, at Danmark er i stand til at løfte et internationalt ansvar.

Jeg er glad for, at der nu er en bred aftale om, at vores engagement ændrer karakter fra 2012. Vores mission i Afghanistan har bygget på en stærk støtte i Folketinget. Og sådan skal det være. Danske soldater skal altid have bred og ubetinget støtte, når de bliver udsendt på opgaver, hvor de risikerer at betale den ultimative pris. Den nye regering har det klare princip, at danske soldater kun kan udsendes i internationale militære operationer med opbakning fra mindst to tredjedele af Folketinget.

Det skylder vi dem. Det skylder vi deres familier. Og det skylder vi vores tro på, at vi i Danmark er i stand til at lægge politiske stridigheder til side, når det gælder et større mål.

Derfor var den historisk brede opbakning til missionen i Libyen så vigtig. Danske kampfly har spillet en afgørende rolle i at beskytte Libyens civilbefolkning. Danske kampfly har reddet menneskeliv. De piloter og det personel, der var en del af operationen skal vide, at vi er taknemmelige for indsatsen.

Og I skal vide, at jeg ikke kan udelukke, at der kommer nye missioner. Danmark har fået en regering, som vil føre en aktiv og ansvarlig udenrigspolitik. For vi tror på, at Danmark kan gøre en forskel. Og vi tror på, at det betyder noget for Danmark at tage aktivt del i samarbejdet med verden omkring os.

Derfor skal Danmark involvere sig endnu mere i det europæiske samarbejde. Vi varetager Danmarks interesser bedst, hvis vi er med til at træffe beslutningerne og ikke kun følge dem.

I denne valgperiode vil danskerne derfor blive spurgt om de ønsker, at Danmark indtræder fuldt og helt i det forsvarspolitiske samarbejde i EU. Og de vil blive spurgt om, vi skal have en model, hvor vi selv kan vælge hvilke dele af det retslige samarbejde, vi skal være med i.

Socialdemokraterne er et internationalt parti. Vi tror på, at Danmark er så stærkt et land, at vi ikke skal gemme os for verden, men at vi skal påvirke den.

Derfor er jeg også stolt over, at en af regeringens første handlinger var at sikre, at VKO's pludselige og pudsige ide om at oprette permanent grænsekontrol ikke blev til noget. Europa har ikke brug for grænsebomme mellem gode naboer. Europa har brug for politisk lederskab, der tænker længere end til næste valg.

Og det er, hvad den nye socialdemokratisk ledede regering gør. Vi er en regering for hele Danmark. De mål, vi har sat os, kræver noget ekstraordinært af os alle sammen. De kan nås. Men det kræver, at vi forstår, at Danmark er præcis lige så stærkt, som vi i fællesskab beslutter, at Danmark skal være.

Det kræver, at vi hver især forstår, at vi er en del af noget større, som ikke handler om mig eller dig, men om os og dem, som kommer efter. Det kræver, at vi for alvor forstår, at det mest fantastiske ved Danmark aldrig er fortiden, men altid er fremtiden.

Kære kongres.

Vi gjorde det.

Det er nu, vi skal gøre en forskel.
Socialdemokraterne er tilbage.

Kilde

dr.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thorning-schmidts-tale-til-socialdemokraternes-kongres-2011>